

Sygn. akt IV P 279/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017r

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Ławnicy: Danuta Szczęśniak, Henryka Charchalska

Protokolant: Monika Kałużna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 r. we W.

sprawy z powództwa R. J.

przeciwko Syndykowi Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) SA w upadłości likwidacyjnej we W.

o odszkodowanie

I. powództwo oddała;

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód R. J. pozwem z dnia 25.04.2017r. (data stempla pocztowego) domagał się zasądzenia od pozwanego Syndyka Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W., kwoty 24.000 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem przez niego umowy o pracę w trybie natychmiastowym, tj. na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 k.p.

Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. we W. od dnia 18.12.2006r. do dnia 16.05.2014r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach: pomoc cieśli, cieśla, cieśla-zbrojarz, za wynagrodzeniem w wysokości 8.000zł brutto miesięcznie. Podał, że z dniem 16.05.2014r. rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika w postaci nieterminowego i niepełnego wypłacania wynagrodzenia, co uzasadnia żądanie zasądzenia na jego rzecz kwoty 24.000zł tytułem odszkodowania. Podniósł dalej, że Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej Wydział VIII Gospodarczy ds. upadłościowych i naprawczych postanowieniem z dnia 22.01.2014r. w sprawie sygn. akt VIII GU 280/13 (VIII GUp 5/14) ogłosił upadłość z możliwością zawarcia układu (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W. a następnie postanowieniem z dnia 12.06.2014r. zmienił sposób prowadzenia postępowania na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika.

W odpowiedzi na pozew pozwany - Syndyk Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Syndyk wskazał, że Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział VIII Gospodarczy ds. upadłościowych i naprawczych postanowieniem z dnia 22.01.2014r. ogłosił upadłość z możliwością zawarcia układu (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W. a następnie postanowieniem z dnia 12.06.2014r. zmienił sposób prowadzenia postępowania na postępowanie obejmujące likwidację majątku dłużnika. Przyznając dalej fakt rozwiązania przez powoda w dniu 16.05.2014r. stosunku pracy podkreślił, iż w niniejszej sprawie dokonując oceny ewentualnej winy pracodawcy w zakresie „nieterminowego

i niepełnego wypłacania wynagrodzenia” należy mieć na uwadze specyficzną sytuację pracodawcy (upadłość), który pomimo dużych trudności z bieżącym regulowaniem należności dokładał wszelkich starań, aby pracownicy otrzymywali swoje należności jak najszybciej i w pełnej wysokości. Podał, iż w okresie od grudnia 2013 roku do czerwca 2014 roku rachunki bankowe upadłej spółki były notorycznie blokowane w związku z licznymi postępowaniami egzekucyjnymi co skutecznie utrudniało płynny przepływ środków finansowych w tym przeznaczonych na pensje dla pracowników. Podniósł dalej, iż powód

w roku 2014 powinien otrzymać wynagrodzenie za pracę zgodnie z harmonogramem wypłat ustalonym komunikatem Nr 9/2013 Prezesa Zarządu Dyrektora Naczelnego (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W., przy czym w/w spółka zrealizowała na rzecz powoda następujące płatności: - tytułem wynagrodzenia za styczeń 2014 roku wypłaciła powodowi w dniu 14.02.2014r. kwotę 3.884,17 zł netto, - tytułem wynagrodzenia za luty 2014 roku wypłaciła powodowi w dniu 07.03.2014r. kwotę 7.166,78 zł netto, - tytułem wynagrodzenia za marzec 2014 roku wypłaciła powodowi w dniu 16.04.2014r. kwotę 1.000 zł netto i w dniu 24.04.2014r. kwotę 6.663,48 zł netto, - tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2014 roku wypłaciła powodowi

w dniu 16.05.2014r. kwotę 2.000 zł netto i w dniu 10.10.2014r. kwotę 5.131,21 zł netto, przy czym kwota ta wypłacona została ze środków pochodzących z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Wskazując na powyższe pozwany argumentował, iż jakkolwiek dochodziło do kilkudniowych czy nawet kilkunastodniowych przesunięć w terminie wypłaty wynagrodzenia należnego powodowi to jednak wynikało to z trudnej sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa w związku z czym nie można uznać, iż uprawniało to pracownika do rozwiązania umowy w trybie art. 55 § 1¹ k.p., gdyż przewinienie pracodawcy nie miało charakteru ciężkiego. Pozwany podkreślił w tym zakresie, iż nie należy w tym przypadku jednakowo traktować pracodawcy, który w ogóle nie wypłaca wynagrodzenia jak i pracodawcy, który wypłaca je częściowo. Wskazał nadto, iż w niniejszej sprawie nie można uznać, aby pracodawca w sposób celowy, uporczywy i nieuzasadniony nie wypłacał powodowi należnego mu wynagrodzenia w terminie.

Na rozprawie w dniu 28.11.2017r. pełnomocnik pozwanego Syndyka podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie podał, iż nie wnosi o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Powód R. J. był zatrudniony w (...) S.A. we W. w okresie od dnia 18.12.2006r. do dnia 16.05.2014r., w tym od dnia 01.03.2009r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w całym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo na stanowisku pomocy cieśli, następnie na stanowisku cieśli i w ostatnim okresie na stanowisku cieśli-zbrojarza.

Dowód: - świadectwo pracy z dnia 16.05.2014r., k. 8 oraz w aktach osobowych powoda

- skierowanie do pracy z dnia 14.12.2006r., w aktach osobowych powoda,
- umowa o pracę z dnia 18.12.2006r., w aktach osobowych powoda,
- porozumienie z dnia 01.03.2007r., w aktach osobowych powoda,

- porozumienie z dnia 29.02.2008r., w aktach osobowych powoda,
- porozumienie z dnia 01.03.2009r., w aktach osobowych powoda,
- zeznania świadka A. K., k. 94-96

Pod koniec 2013 roku pracodawca powoda - (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) S.A. we W. znalazł się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, której towarzyszyło wszczęcie wobec spółki postępowań egzekucyjnych i związane z tym zajęcie rachunków bankowych spółki.

Postanowieniem z dnia 22.01.2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych (sygn. akt VIII GU 280/13) ogłosił upadłość z możliwością zawarcia układu (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W..

Następnie, tj. postanowieniem z dnia 12.06.2014r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych (sygn. akt VIII GUp 5/14) zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego wobec (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W. z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku spółki.

Dowód: - odpis z KRS nr (...), k. 9-14 oraz k. 33-35

- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych z dnia 22.01.2014r., k. 15-16 oraz k. 30-31
- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych z dnia 12.06.2014r., k. 17 i k. 32
- tytuły wykonawcze i zawiadomienia o zajęciu rachunków bankowych, k. 36-50
- zeznania świadka A. K., k. 94-96

W związku z trudną sytuacją finansową pracodawcy, już począwszy od grudnia 2013 roku występowały problemy z terminową wypłatą wynagrodzeń za pracę. Powyższe wynikało w szczególności z faktu, iż nie można było zrealizować przelewów wynagrodzeń z rachunków bankowych spółki, które były zablokowane. Celem dokonania wypłat wynagrodzeń za pracę na rzecz pracowników rachunki bankowe spółki, co miesiąc, były odblokowywane na skutek działań podejmowanych przez ówczesnego nadzorcę sądowego.

Pracownicy byli przy tym na bieżąco informowani o ciężkiej sytuacji spółki oraz o opóźnieniach w wypłacie wynagrodzeń.

W lutym 2014 roku przeprowadzona została w spółce pierwsza tura zwolnień pracowników w ramach tzw. programu dobrowolnych odejść, zgodnie z którym pracownikom korzystającym z programu przysługiwała dodatkowa odprawa pieniężna.

Dowód: - zeznania świadka A. K., k. 94-96

- przesłuchanie powoda, k. 96-98

W (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. we W. zasadą było, iż wynagrodzenie za pracę pracownikom zatrudnionym na stanowiskach produkcyjnych (tzw. robotniczych), na jakim zatrudniony był również powód, wypłacane było w terminie do 10 – tego dnia kolejnego miesiąca za danym miesiącem.

Komunikatem Nr 9/2013 z dnia 18.12.2013r. Prezesa Zarządu Dyrektora Naczelnego (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W., ustalono terminarz wypłat wynagrodzeń w 2014 roku, zgodnie z którym wypłata wynagrodzeń na stanowiskach robotniczych wyznaczona została na dzień:

- 10.01.2014r. – w przypadku wynagrodzenia należnego za grudzień 2013 roku,
- 10.02.2014r. – w przypadku wynagrodzenia należnego za styczeń 2014 roku,
- 10.03.2014r. – w przypadku wynagrodzenia należnego za luty 2014 roku,
- 10.04.2014r. – w przypadku wynagrodzenia należnego za marzec 2014 roku,
- 09.05.2014r. – w przypadku wynagrodzenia należnego za kwiecień 2014 roku.

Dowód: - Komunikat Nr 9/2013 z dnia 18.12.2013r. Prezesa Zarządu Dyrektora Naczelnego

(...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we

W., k. 92

- zeznania świadka A. K., k. 94-96

- przesłuchanie powoda, k. 96-98

W okresie od dnia 01.01.2014r. do dnia 19.01.2014r. powód korzystał z urlopu bezpłatnego.

W 2014 roku należne wynagrodzenie za pracę zostało powodowi wypłacone w następujących kwotach i terminach:

a) wynagrodzenie za styczeń 2014 roku:

- w dniu 14.02.2014r. w kwocie 3.884,17 zł netto,

b) wynagrodzenie za luty 2014 roku:

- w dniu 07.03.2014r. w kwocie 7.166,78 zł netto,

c) wynagrodzenie za marzec 2014 roku:

- w dniu 16.04.2014r. w kwocie 1.000 zł netto, i

- w dniu 24.04.2014r. w kwocie 6.663,48 zł netto,

d) wynagrodzenie za kwiecień 2014 roku:

- w dniu 16.05.2014r. w kwocie 2.000 zł netto,

- w dniu 06.10.2014r. w kwocie 250,34zł netto, i

- w dniu 10.10.2014r. w kwocie 5.131,21 zł netto, przy czym kwota ta wypłacona została ze środków uzyskanych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Dowód: - świadectwo pracy z dnia 16.05.2014r., k. 8 oraz w aktach osobowych powoda

- potwierdzenia przelewów, k. 51-53, 55-56 i 58-59

- listy płac, k. 54, 57 i 60

- zeznania świadka A. K., k. 94-96

- przesłuchanie powoda, k. 96-98

Pismem z dnia 19.05.2014r., doręczonym pracodawcy w tym samym dniu, powód rozwiązał z pracodawcą umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. wskazując jako przyczynę rozwiązania niedotrzymanie warunków umowy przez pracodawcę, tj. nieterminowe wypłacanie wynagrodzeń.

Dowód: - oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 19.05.2014r., w aktach osobowych

powoda

- zeznania świadka A. K., k. 94-96

- przesłuchanie powoda, k. 96-98

Powód w 2014 roku realizował rozbudowę domu mieszkalnego oraz spłacał kredyt w wysokości 500zł. Na jego utrzymaniu pozostawał syn z poprzedniego związku małżeńskiego w wieku 9 lat, na którego utrzymanie powód płacił kwotę 500zł miesięcznie.

W 2014 roku powód nie sygnalizował pracodawcy, że jest w trudnej sytuacji jak również nie zwracał się o zaliczkową wypłatę wynagrodzenia za pracę.

Dowód: - zeznania świadka A. K., k. 94-96

- przesłuchanie powoda, k. 96-98

Pozwem wniesionym w dniu 01.02.2017r. do tut. Sądu, Syndyk Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A.

w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. J. kwoty 2.750,01zł z tytułu częściowego pokrywania przez pracownika kosztów zakwaterowania w trakcie budowy w K. za okres od dnia 20.01.2014r. do dnia 02.05.2014r.

Dowód: - pozew z dnia 01.02.2017r., k. 83-89

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 9.664,47 zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie z dnia 22.05.2017r., k. 61

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w tym w szczególności na dokumentacji zawartej w aktach osobowych powoda, postanowieniu Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych z dnia 22.01.2014r., postanowieniu Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych z dnia 12.06.2014r., tytułach wykonawczych

i zawiadomieniach o zajęciu rachunków bankowych (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W., odpisie z KRS (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W., Komunikacie Nr 9/2013 z dnia 18.12.2013r. Prezesa Zarządu Dyrektora Naczelnego (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W., potwierdzeniach przelewów i listach płac za okres od stycznia do kwietnia 2014 roku, pozwie z dnia 01.02.2017r. oraz zaświadczeniu z dnia 22.05.2017r. o wysokości wynagrodzenia powoda bowiem żadna ze stron nie podważyła w toku postępowania ich prawdziwości

i wiarygodności i nie budziły one również uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości oraz zgodności ich treści z rzeczywistym stanem faktycznym. Sąd oparł się również na zeznaniach świadka A. K. dając wiarę jego zeznaniom jako spójnym, logicznie uzasadnionym i znajdującym również potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania powoda przy czym Sąd dał wiarę jego zeznaniom jedynie w zakresie w jakim znajdowały one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 24.000 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, tytułem odszkodowania

w związku z rozwiązaniem przez niego umowy o pracę w trybie natychmiastowym, tj. na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 k.p.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż zgodnie z przepisem art. 55 § 1¹ zd. I. k.p. pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w § 1 (bez wypowiedzenia) także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika.

Z brzmienia przepisu art. 55 § 2 k.p. wynika dalej, że oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy jak również, że w takim przypadku odpowiednie zastosowanie znajduje przepis art. 52 § 2 k.p., a zatem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (odpowiednio art. 52 § 2 k.p.).

Zachowanie powyższego terminu ma przy tym istotne znaczenie dla oceny zasadności rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia. Wystąpienie z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę po dłuższym okresie czasu od naruszenia prawa pracownika może być bowiem uznane za pozorną przyczynę rozwiązania umowy o pracę. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.07.2009r., I BP 5/09, LEX nr 523549)

Niewątpliwie z mocy art. 94 pkt. 5 k.p. obowiązek terminowego i prawidłowego wypłacania wynagrodzenia pracownikom stanowi podstawowy obowiązek pracodawcy. Ustawodawca nie precyzuje jednakże, na czym polega ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków przez pracodawcę. W doktrynie wskazuje się natomiast, iż podobnie jak w odniesieniu do art. 52 §1 pkt.1 k.p., aby uznać konkretne działanie lub zaniechanie pracodawcy za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika, musi ono łącznie wyczerpywać przesłanki dwojakiego rodzaju: musi ono cechować się winą umyślną lub rażącym niedbalstwem, a ponadto zachowanie pracodawcy musi jednocześnie wyrządzać szkodę pracownikowi. Nie można mówić o ciężkim naruszeniu przez pracodawcę jego obowiązków, jeżeli jest ono niezawinione lub zawinione w niewielkim stopniu (tak: Urszula Jackowiak komentarz do art. 55 Kodeksu pracy, Lex Omega, W. Cajsels glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 04.04.2000r., I PKN 516/99, M.Prawn. 2001/11/601 – t.1).

Pod pojęciem „ciężkiego naruszenia” należy rozumieć znaczny stopień winy sprawcy tego naruszenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 r., I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516, chodzi tu o winę umyślną lub rażące niedbalstwo.

Powszechnie przyjmuje się, że niepłacenie wynagrodzenia stanowi przejaw naruszenia obowiązków pracodawcy. Niepłacenie wynagrodzenia może jednak obejmować zarówno sytuacje zawinione przez pracodawcę – tj. przez osoby działające w jego imieniu jak i sytuacje, w których pracodawca znalazł się bez swojej winy, takie jak np. pogorszenie warunków rynkowych czy opóźnienie płatności jego należności przez firmy, z którymi on współpracuje (por. Ryszard Celeda komentarz do art. 55 Kodeksu pracy, Lex Omega).

Jak pisał w tym zakresie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18.05.2017r. (II PK 119/16) „trudna sytuacja finansowa pracodawcy, wynikająca z niesolidności kontrahentów, nie neguje naruszenia należytej staranności pracodawcy, wpływającej na subsumcję art. 55 § 1¹ k.p. Brak należytej staranności jest progiem, po przekroczeniu którego pracodawca naraża się na zarzut niedbalstwa, a w konsekwencji - odpowiedzialność.”

Jak wskazał przy tym Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego wyroku „wykładnia przepisu art. 55 § 1¹ KP wymaga wyłącznie ustalenia naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy, powodujących ciężkie skutki dla pracownika oraz niedochowania przez pracodawcę należytej staranności. Stosownie do art. 355 § 2 KC w związku z art. 300 KP należytą staranność pracodawcy w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Przestrzeganie profesjonalizmu obliuguje pracodawcę do takiego działania, aby w razie braku rzeczywistych środków finansowych na wynagrodzenia, niezwłocznie uzyskać takie środki

z innego źródła (na przykład z otwartego kredytu bankowego). W tym kontekście przesłanką rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia ze względu na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika i uzyskania odszkodowania (art. 55 § 1¹ KP) jest wina pracodawcy polegająca na niedochowaniu należytej staranności. Wina ta nie odnosi się do subiektywnych kryteriów, ale wyłącznie do kryteriów obiektywnych”.

Nie należy przy tym niewątpliwie jednakowo traktować pracodawcy, który w ogóle nie wypłaca wynagrodzenia oraz pracodawcy, który wypłaca je częściowo. W obu wypadkach jest to naruszenie przez pracodawcę podstawowego obowiązku, ale w razie wypłacenia części wynagrodzenia nie zawsze jest to naruszenie ciężkie. Należy wówczas dokonać oceny winy pracodawcy oraz wagi naruszonych lub zagrożonych interesów pracownika. Do oceny winy pracodawcy należy stosować miernik obiektywny uregulowany w art. 355 KC, co oznacza, że wina polega na niedołożeniu staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należytej staranności), którą w zakresie prowadzonej przez dłużnika działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.03.2012r., II PK 287/11, Legalis nr 486765)

Dla oceny stopnia ciężkości naruszenia obowiązku terminowego wypłacania wynagrodzenia należy mieć przy tym na uwadze nie tylko okres opóźnienia w wypłaceniu wynagrodzenia ale również sytuację pracownika ocenianą z punktu widzenia skutków nieterminowego wypłacenia wynagrodzenia za pracę dla niego i jego rodziny.

W przedmiotowej sprawie powód pismem z dnia 19.05.2014r., doręczonym pracodawcy w tym samym dniu, rozwiązał łączący strony stosunek pracy, bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 55 § 1¹ k.p., wskazując jako przyczynę ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika poprzez nieterminowe wypłacanie wynagrodzeń nie konkretyzując jednakże jakiego okresu dotyczy w/w zarzut. W toku przesłuchania podał jednak, iż zarzut nieterminowego wypłacania wynagrodzenia za pracę dotyczy 2014 roku.

Uwzględniając powyższe podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż nie budzi wątpliwości, wobec treści art. 85 § 2 k.p. zgodnie z którym wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego, oraz wobec treści komunikatu Nr 9/2013 z dnia 18.12.2013r. Prezesa Zarządu Dyrektora Naczelnego (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. we W., iż należne powodowi wynagrodzenie za pracę za okres od stycznia do kwietnia 2014 roku podlegało wypłacie na rzecz powoda odpowiednio: do dnia 10.02.2014r. – w przypadku wynagrodzenia należnego za styczeń 2014 roku, do dnia 10.03.2014r. –

w przypadku wynagrodzenia należnego za luty 2014 roku, do dnia 10.04.2014r. –
w przypadku wynagrodzenia należnego za marzec 2014 roku i do dnia 09.05.2014r. –
w przypadku wynagrodzenia należnego za kwiecień 2014 roku.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zarzut nieterminowego wypłacania wynagrodzenia za pracę nie mógł dotyczyć wynagrodzenia za pracę należnego powodowi za luty 2014 roku bowiem wynagrodzenie za ten miesiąc wypłacone zostało powodowi w całości już w dniu 07.03.2014r. a zatem przed terminem płatności.

Podobnie zarzut nieterminowego wypłacania wynagrodzenia za pracę nie mógł dotyczyć wynagrodzenia za pracę należnego powodowi za okres stycznia 2014 roku skoro termin jego wypłaty przypadał jak już podano powyżej na dzień 10.02.2014r.

W tym dniu (10.02.2014r.) powód miał już bowiem możliwość ustalenia faktu i prawidłowości wypłaconego mu wynagrodzenia, w konsekwencji czego od tego terminu należałoby liczyć zakreślony przepisem art. 55 § 2 k.p. termin do ewentualnego rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia i to tym bardziej, że wynagrodzenie za kolejny miesiąc (luty 2014 roku) wypłacone zostało powodowi przed terminem płatności. Złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu wypłacenia wynagrodzenia za styczeń 2014 roku z uchybieniem terminu płatności wynagrodzenia – mimo niewątpliwe zaistnienia zaledwie kilkudniowego opóźnienia w płatności wynagrodzenia należnego powodowi za ten okres – uznać należałoby za nieuzasadnione, jako złożone z uchybieniem terminu zakreślonego przepisem art. 55 § 2 k.p.

Wprawdzie przy tym wynagrodzenie za marzec 2014 roku zostało wypłacone powodowi dopiero w dniu 16.04.2014r. w kwocie 1.000 zł netto i w dniu 24.04.2014r.

w kwocie 6.663,48 zł netto, zaś wynagrodzenie za kwiecień 2014 roku w dniu 16.05.2014r.

w kwocie 2.000 zł netto, w dniu 06.10.2014r. w kwocie 250,34zł netto i w dniu 10.10.2014r. w kwocie 5.131,21 zł netto, przy czym kwota ta wypłacona została ze środków uzyskanych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, niemniej jednak - oceniając te okoliczności w kontekście całokształtu materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie – brak było, w ocenie Sądu, podstaw do uznania, aby naruszenia te miały charakter ciężki.

Należało bowiem uwzględnić w tym przypadku sytuację finansową pracodawcy powoda w tym zwłaszcza fakt ogłoszenia, postanowieniem z dnia 22.01.2014 r. Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych, upadłości pracodawcy powoda co pozostaje wszak w oczywistym związku z nieterminowym wypłacaniem wynagrodzenia powodowi.

Co ważne pracodawca powoda - (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) S.A. we W. znalazł się w bardzo trudnej sytuacji finansowej już pod koniec 2013 roku, czemu towarzyszyło nie tylko wszczęcie wobec spółki postępowań egzekucyjnych ale i zajęcie jej rachunków bankowych.

Istotne jest przy tym również to, że pracownicy byli na bieżąco informowani o ciężkiej sytuacji spółki oraz o opóźnieniach w wypłacie wynagrodzeń, na co wskazał w toku przesłuchania zarówno świadek A. K. jak i sam powód.

Mimo powyższych trudności pracodawca, jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, podejmował działania zmierzające do zabezpieczenia terminowych wypłat należności dla pracowników poprzez podejmowanie działań przez ówczesnego nadzorcę sądowego zmierzających do odblokowywania rachunków spółki celem realizacji wypłat dla pracowników czy też wreszcie poprzez zabezpieczenie częściowej wypłaty należności pracowników (co niewątpliwie poprzedzać musiało zgłoszenie stosowanego wniosku przez pracodawcę) z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, co

w przypadku powoda dotyczyło części należnego mu wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2014 roku.

Powyższe zaś wskazuje, w ocenie Sądu, na dołożenie przez pracodawcę powoda należytej, obiektywnie wymaganej w jego sytuacji, staranności celem zabezpieczenia realizacji obowiązku terminowej wypłaty wynagrodzenia dla pracowników.

Należy przy tym wskazać, iż pomimo trudnej sytuacji finansowej i ogłoszenia upadłości, do kwietnia 2014 roku wypłacono powodowi z kilkudniowymi opóźnieniami (styczeń i marzec 2014 roku) pełną kwotę wynagrodzenia, zaś za luty 2014 roku wynagrodzenie wypłacono powodowi przed terminem płatności. W dniu 16 maja 2014 r. powód otrzymał kwotę 2.000 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2014 roku, natomiast pozostałą część wynagrodzenia otrzymał już po rozwiązaniu umowy o pracę z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych kiedy to pracodawca stał się już całkowicie niewypłacalny. Na ocenę zawinienia pracodawcy przez Sąd (jako niemającego charakteru ciężkiego) wpłynęło ponadto ustalenie, że wobec spółki (...) S.A. w 2014 roku wszczęto postępowania egzekucyjne, co skutkowało zajęciem jej rachunków bankowych skutkiem czego niewątpliwie powstały daleko idące po jej stronie trudności w płatności wynagrodzeń, gdyż spółka utraciła faktycznie możliwość samodzielnego decydowania o wypłacie wynagrodzenia pracownikom w tym powodowi, a co stanowi o braku jej zawinienia w tym zakresie.

W zachowaniu pracodawcy nie sposób dopatrzeć się nasilenia złej woli - czyli winy umyślnej bądź rażącego niedbalstwa. W tej sytuacji kilkudniowe opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia powodowi nie mogą stanowić o ciężkim naruszeniu obowiązków pracodawcy wobec pracownika.

Oprócz tego, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury oraz doktryny, naruszenie obowiązków pracodawcy musi prowadzić do istotnego zagrożenia bądź naruszenia interesów pracownika. W orzecnictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest bowiem konsekwentnie stanowisko, zgodnie z którym określenie „ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków” w rozumieniu art. 55 § 1¹ k.p. oznacza naruszenie przez pracodawcę (osobę, za którą pracodawca ponosi odpowiedzialność) z winy umyślnej lub wskutek rażącego niedbalstwa obowiązków wobec pracownika, stwarzające realne zagrożenie istotnych interesów pracownika lub powodujące uszczerbek w tej sferze (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 czerwca 2007 r., III PK 17/07, LEX 551138; z 20 listopada 2008 r., III UK 57/08, LEX nr 1102538; z 8 października 2009 r., II PK 114/09, OSNP 2011 nr 9-10, poz. 127; z 10 listopada 2010 r., I PK 83/10, LEX nr 737372.).

Powód nie wykazał zaś, aby do takiego zagrożenia bądź naruszenia jego interesów majątkowych doszło. Co prawda powód zeznał, iż w 2014 roku realizował rozbudowę domu mieszkalnego, miał na utrzymaniu syna na którego utrzymanie wydatkował kwotę 500zł miesięcznie oraz spłacał kredyt w wysokości 500zł jednak nie wykazał, aby w tym zakresie doszło do jakichkolwiek utrudnień w realizacji przez niego zobowiązań na skutek opóźnień w wypłacie wynagrodzenia za pracę. W szczególności zaś nie wykazał, aby z tego tytułu otrzymał jakąkolwiek karę za nieterminową spłatę kredytu. Powód nie wykazał również – np. poprzez złożenie faktur czy rachunków, aby w tym okresie powstała faktycznie po jego stronie potrzeba regulowania jakichkolwiek należności w związku z rozbudową domu czy też aby faktycznie zmuszony był pożyczać pieniądze od rodziny. W tym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim wskazywał on na konieczność ponoszenia w okresie od stycznia do maja 2014 roku wydatków na rozbudowę domu czy też zawierania umów pożyczek bowiem powód nie poparł swoich zeznań w tym zakresie żadnymi dowodami w postaci dokumentów (np. faktury, rachunki, umowy pożyczki) czy też w postaci zeznań świadków. Sąd miał przy tym w tym zakresie na uwadze okoliczność, iż jak wskazał świadek A. K. w 2014 roku powód nie sygnalizował pracodawcy, że jest w trudnej sytuacji jak również nie zwracał się o zaliczkową wypłatę wynagrodzenia za pracę co byłoby sytuacją oczywistą, gdyby brak płatności wynagrodzenia za pracę w terminie skutkowało dla niego negatywnymi konsekwencjami.

Potwierdzeniem powyższej okoliczności nie może być również złożony przeciwko powodowi w dniu 01.02.2017r., do tut. Sądu, przez Syndyka Masy Upadłości (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą we W. pozew, w którym Syndyk wniósł o zasądzenie od powoda kwoty 2.750,01zł z tytułu częściowego pokrywania przez pracownika kosztów zakwaterowania w trakcie budowy w K. za okres od dnia 20.01.2014r. do dnia

02.05.2014r. bowiem wynika z niego jedynie, iż do dnia złożenia pozwu powód nie uregulował w/w kwoty na rzecz pracodawcy.

Ponadto o tym, iż nieterminowe wypłaty wynagrodzenia powodowi przez pracodawcę nie spowodowały rzeczywistego naruszenia jego interesów majątkowych, świadczy także fakt, że powód rozwiązał umowę o pracę już w maju 2014 roku natomiast z powództwem o zapłatę odszkodowania wystąpił dopiero w dniu 25.04.2017r.

Jak zatem wynika z powyższego, nieterminowe wypłaty wynagrodzenia (wysokiego wynagrodzenia), nie spowodowały dla powoda problemów z terminowym regulowaniem jego zobowiązań kredytowych wobec banku oraz jakichkolwiek innych zobowiązań finansowych.

W konsekwencji powyższego, wobec braku ustawowych przesłanek do zasądzenia powodowi odszkodowania na podstawie art. 55 §1¹ k.p., Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku i powództwo jako nieuzasadnione oddalił.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Żądanie pozwu podlegało w całości oddaleniu, w związku z czym nie budzi wątpliwości, iż powód jest stroną, która - w rozumieniu art. 98 k.p.c. - proces przegrała, co winno uzasadniać obciążenie go kosztami postępowania w zakresie opłaty sądowej. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika jednak, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.